

Thuiskomen is iets achterlaten

Auteur: Maurits Verhoef

Redactie: Elyn Doornenbal

Beeld: Myrthe Rijk

Vormgeving: Douwe van der Werf

Proces-Verbaal Publisher

www.proces-verbaal.nl

Nederland, 2021

Eerste druk

ISBN: 978-90-830418-0-3

NUR: 306 - Poëzie

Inhoudsopgave

Noem mij geen dichters	6
Ik zie ik zie wat jij niet ziet	7
Herrie begrijpen	8
Werkdag bij museum De Pont	10
Dollemansrit	11
Snelweg	12
Waar kom jij vandaan?	13
Igor	14
Een kleurrijk plan	16
De Bovenkamer	17
Sjouwen met die panelen	18
Tiran van de poëzie	19
Laten we slaven blijven	20
Wekker	22
Afstand tot ruimte	23
Uit elkaar gaan maar toch samenblijven	24
De hoop is gevaren	25
Meisje neemt afscheid van jongen	26
Herrezen	28
Doei	29
Het bushokjesmeisje	30
Plaatjes vullen gaatjes	31
Jungle	32
De apenrots	33
Vissenkom	34
Beter Plan	35
De zure appel	36
Essendonk 31	37
Achterlaten	38
Mijn nagels zijn weer te lang	39

Van hard naar zacht	40
Een kleine teleurstelling	41
Natuurlijke selectie	42
Nieuw is even wennen	43
Geef alles of doe niets	44
Waar zijn we?	45
Saus	46
Geilheid beminnen	47
De kus die ik je had beloofd	48
Iedere dag iets te vieren	49
Zondagmorgen	50
Vragen doorvragen	51
Kind	52
Alles wordt vergeten	53
Werkdag van een vuilnisman	54
Eindelijk eens meedraaien	55
Weg met het bange burgerleventje	56
THUIS!	58
Geen titel	59

Noem mij geen dichters

Noem mij geen dichters
Ik ken ze niet
Ik leef buiten
Buiten de orde van poëzie
Noem mij geen dichters
Want ik ken ze niet
Maar poëzie kent mij
Ik ben poëzie
Ik adem poëzie
Ik beweeg poëzie.

Ik zie ik zie wat jij niet ziet

De vingers tikken op het blik
Alsof ik een saxofoon bespeel
Voorovergebogen

Met ellebogen op tafel
Mijn blik als een pistool
Dat met kijken doden kan

Geef hier jouw hart
Dit is een overval
Als aas jouw geluk is

Proef ik hier vals spel
Sta op van je kruk
Handen hoog

Alles wil ik zien

Tanden rafelen af
De toon van de blues
Blijft hangen

Alles wat ik zie
Is wat jij niet ziet
Nu, aanvallen!

Herrie begrijpen

Herrie begrijpen
Herrie vult de omgeving
Iedereen danst erop
Begrijpen doe ik het niet
En begrijpen wil ik ook niet
Want deze herrie is onzin
Die niet correspondeert met mijn belevingswereld
Spijt hebben van het niet te willen begrijpen
Doet er niet toe
Want spijt is net zo min
Onzin
Ik baan mij een weg door levende zielen
Waardoor ik besef hoe ver ik weg sta
Van ieder die danst
Want ik begrijp het niet
En het begrip begrijpen is ook onzin
Ik ben op zoek naar de zin
Die mij weet te omvatten
En mij weerlegt dat ik net zoveel onzin ben
Als ieder ander
Maar wat als we elkaar nooit willen begrijpen?
Dan is alles modder
Modder zijn wij als we elkaar niet begrijpen
Je hebt het in de handen
Maar het verdwijnt door de vingers
En wat achterblijft, is viezigheid
Onzin
Dus laat het maar liggen
Erin dansen
Laat de groeven van je zolen vollopen

Want het maakt als de zon opkomt of ondergaat
Helemaal niets uit
Onzin
Is wat ons drijft om herrie te maken
Onzin
Waar is die ene verstaanbare zin?

Werkdag bij museum De Pont

Stalen hekken
Als spinnenwebben
Zit ik gevangen
Tussen objecten
Sculpturen
Die mij aanstaren
Voor uren
Een werkdag bij De Pont
Lijkt een mensenleven
Te duren.

Dollemansrit

Flikker! roept er één uit het raam
Een ander, nummer negen, roept: racist!
’t Regent krachttermen
Die worden weggeveegd door de ruitenwisser
De woorden klonken interessant
Maar ik heb moeite om er iets bij te voelen

Dronken
Dubbele tongen
Alleen maar beter

Vieze Jood! Fascist!
Kapitalist! Idealist!

Een zeef die de zin van de onzin scheidt
Kanker! roep ik uit de auto
Met als punt de middelvinger
Wat maakt het uit?
Het knipperlicht gaat van links naar rechts
Sterven doen we allemaal toch op onze
eigen manier
De één rijdt de file in met 180
De ander, nummer negen

Kent de regel niet en geniet tot zijn ballon pats zegt
Godverdomme! wordt er van boven geroepen
En ik verplaats me met het woord in de auto naar
het zoveelste hectometerpaaltje
Met op de achtergrond de muziek van Underworld.

Snelweg

Het asfalt is hard
Harder dan hard
Zo hard dat het harten doet breken
Geen slijtage van afstanden die erop worden versleten

De lijn, de strepen
Geen meters die erop worden gemeten
Hectometerpaaltjes vormen het ritme
Van het snelweghart

Dat met zijn wijd uitgestrekte vleugels
Laveert
Over het asfalt van zijn
Gebrokenhartenstad.

Waar kom jij vandaan?

Waar ik vandaan kom
Daar kun je kiezen uit drie verschillende soorten
zilveren bestek
Eveneens is er de keuze tussen vier verschillende
porseleinen serviezen
De koelkast, je weet wel, zo'n Amerikaanse, puilt
uit van tropische lekkernijen
En dan kan er ook nog eens worden gezwommen,
een wit paleis met rieten dak

Nu ik een eigen plek heb, de deur uitloop om
naar mijn werk toe te gaan
Zit er een zwerver in het afval te roeren
Springen de ratten uit de afvalcontainers van
de supermarkt
En leeft het gezin boven ons met drie kinderen
opgepropt
In eenzelfde appartement waar ik en mijn meisje
elkaar de tent uit vechten

Maar het maakt eigenlijk niets uit waar ik vandaan
kom of waar ik nu woon
Het maakt niets uit waar jij vandaan komt of waar
jij nu woont
Zolang wij maar weten waar we naartoe willen
En niet bang zijn om de film af te kijken
Met samengeknepen billen.

Igor

Kommer en kwijl
De spuit en lepel
Lust hij wel
Rijmen doet hij
Al lang niet meer
Iedere kuch doet zeer
Vel over been
Veel te ver heen
Waar moet 't toch heen
Met een lach en een traan
Vraagt hij om yoghurt
Zonder banaan
Hij heeft honger
Geen tanden meer
Om een hap te nemen
Van een komkommer
Het liefst iets vloeibaars
Met een avocadolepel
Voor de yoghurt met muesli
Bedelend voor de Albert Heijn
Hij wil geen ruzie
Maar weggestuurd wordt ie
Met een hangend koppie
En een uitgestrekte hand
Vraagt hij
Om een warm kopje koffie
Hij heeft een verbod
Net als een hond
Moet hij buiten wachten
Totdat er iemand komt

Op zijn betere dagen
Cruiset hij op de fiets
Met zijn rugzak op pad
Op zoek naar van alles en nog wat
Voor zijn hut buiten de stad
Daar is hij geen rat
Maar koning van zijn rijk
En tekent hij met stoepkrijt
Iedereen kwijt.

Een kleurrijk plan

Dansen met de kwast
Door kamers
Over deuren
Een plan heb ik niet
Vullen die scheuren

Met kleuren
Die ik hiervoor niet kende
De tango met strepen
Met lijnen
Even vergeten

Alleen kleur en de kwast
Geen vuile was
Of scherven te lijmen
De huiselijke steppe
Is het canvas.

De bovenkamer

Het is weg
Alleen lege kamers zijn overgebleven
Alles gegeven, was het succes zoet?
Al was het voor even
Ik schrijf niet meer
Maar leef mijn poëzie
Met woord en daad
Dat is mijn poëzie
Je hoeft niet te lezen of te schrijven
Om het te begrijpen
Poëzie is simpelweg iets doen
Plant letters in hoofden
Was iemands oren uit met je boze woorden
Zoen ongevraagd met iedereen die je zou doen
Sla iemand op zijn bek
En dat
Zoiets
Noem ik poëzie.

Sjouwen met die panelen

Springen over daken
Als een spinnenman
Het is hier voor ons apenkooien
Zonder tuig of koord
Zoals het bij echte mannen hoort
Zweten, even beven van hoogte
Maar snel herpakken
Sjouwen met die panelen
Doorpakken
Sjouwen met die panelen
Met zware voet de aluminium trap op
Zo richting de zon
Om de aarde te sparen en de energie te delen
Sjouwen met die panelen
Dakpannen buigen als wij erover bewegen
Sjouwen met die panelen
Sjouwen met die panelen
Sjouwen met die panelen
Ik zie de zon graag tevreden.

Tiran van de poëzie

Ik ben een tot vlees geworden tiran
Een plaag voor het land
Geen honger nodig om te doden
Niemand is veilig voor mijn razernij

Ik ben de maatstaf waarnaar iedereen zich
moet schikken
Er wordt geen weerwoord getolereerd
Eén stap uit het gelid en jij bent dader
Kijk maar weg, sla je ogen neer en vrees

Hoor jij het ook?
Het gedonder dat eraan komt razen
Zonder genade jou verscheuren gaat

Ruik je dat ook?
Geuren van angst vullen de gangen
Jij, bang voor de tiran die ik geworden ben.

Laten we slaaf blijven

Bergen beklommen
Bergen afgebroken
Bergen gecreëerd

Wij goden
Jij het schepsel
Wij de schrijver
Jij de gelovige

Ik weet het overbodige
Werken, leven, eten, slapen
Angst om niets meer te hebben
Drinken met je maten

Ik heb genoeg ervaren
Om niets meer te willen weten
Uit graven geklommen
Kettingen gebroken
Wijze woorden in de wind geslagen

Bergen beklommen
Bergen afgebroken
Bergen gecreëerd

Wij goden
Jij het schepsel
Wij de schrijver
Jij de gelovige

Ook al vrij
Zijn wij, jij en ik
Goden
De slaven van morgen.

Wekker

Voet bij stuk als de wekker gaat
Douchen, aankleden en gaan
Mogen werken van de baas
Met rode ogen, doorlopen
Tot de zoemer ons verlost
Van de bevelen uit de luidspreker
Zodat wij weer vrij zijn om op bed
Te springen tot de wekker gaat
Voet bij stuk
Douchen, aankleden, gaan
Dezelfde gedachte, 't denken
Nog steeds die ene baan
Een dag verder
Dichter bij de dood
Hoe heeft het zover kunnen komen?
Lig ik hier op mijn bed met laatste adem
Alleen gewerkt voor licht en brood
Ik had het me toch net wat anders voorgesteld
Dat wat leven heet
Ik geef het liever maar geen naam.

Afstand tot ruimte

Pak de ruimte
Grijp de sterren
Ontdoe je van alles
Wat blijft kleven
Maak je eigen regels
Vergeet de boter te smeren
Laat je manen groeien
Gooi wat glitters door het leven
Laat niemand zich met jou bemoeien
Maak vlekken
Lekker knoeien met vrouwen
Maak het je eigen thuis
Kruip door water
Zwem over aarde
Begin als kind te denken
Handen schudden
Kapotte cadeaus schenken
Gekke bekken trekken
Er is geen morgen
Of doe alsof
Alleen het nu
Delen met jou
Afstand tot ruimte
Is een mooi ding.

Uit elkaar gaan en toch samenblijven

De dromen brommen door
Zelfs met de ogen open
Op mezelf, helemaal alleen wonen
Kan ik dat wel aan?

Heb ik voldoende toiletpapier in huis?
Zit de elektrische tandenborstel in de oplader?
Heb ik nog een schone badhanddoek?
Moet er een wisselwacht komen voor het beddengoed?
Is het wel het juiste wasprograblebla dat ik
 heb gekozen?

Waar is mijn lakei?
Om een paar tientjes van te lenen
Om boodschappen te doen
Me te attenderen op mijn te lange teennagels
Maar aankleden kan ik nog wel

Afgezien van de sok die scheurt
Door een te scherp nagelrandje
Over het hoofd gezien
Uit elkaar gaan
Morgen dan misschien?

De hoop is gevaren

De schipper heeft de hoop laten varen
En mij op een onbewoond eiland achtergelaten
Nu moet ik zelf de vruchten plukken
Niet meer op de knieën
Maar leren bukken

Dronken walsend op barkrukken
Verdrinken wij ons verdriet
Wat brengt mij dit onzekere, 't heden
Met jou in het verleden
Het lacht!

De zandbak is beton geworden
Vallen is niet meer zacht
Je moet leren opvangen.

Meisje neemt afscheid van jongen

Het duurde even, maar de hoop is verdwenen
Dwalend tussen twee werelden moest ze zich bewegen
De jongen zag het niet in haar ogen
Die straalden nog in zijn morgen

Terwijl het meisje al lang bezig was om afscheid
te nemen
Durfde ze de stap niet te zetten en bleef ze vechten
Om de kaars niet te laten doven
Dat gevecht, dat was aan dovemansoren gericht

De dag waarop ze de moed had, was daar
Ze nam het besluit
En hard kwam het aan bij de jongen,
zijn hart implodeerde
Vanbuiten nog half heel, zijn oogwit geel
Vanbinnen in stukken

De jongen begon te rapen en te lijmen
Om heel te worden
Het meisje begon te leven
Fluitend op haar fiets, zo weer haarzelf

In haar wereld met haar poes Cleo
In haar eigen flatje met haar regels
En haar dag
Ging ze verder

En de jongen? Hij was sterker geworden
De pijn was gelijmd
En hij begon te leren vliegen
Met een nieuwe blik, zijn toekomst in
Wat een wereld.

Herrezen

Ik heb te veel leven in mijn benen
Om me te wijden aan het zekere bestaan
Er is nog veel te doen
Veel meer dan arbeid te verlenen

Of het weekend te vieren
Er is nog te veel leven
Dat ik nog kan kneden
Met mijn vurige handen

Ik ben beeldhouwer
Maak mijn eigen leven
Met te veel leven in mijn lijf
Scheur ik uit het kostuum

En zet mijn tanden in het rauwe vlees
Om het gulzig te verorberen
Tot alleen het bot als beeld overblijft
— Er zit te veel leven in mijn benen.

Doei

Mensen zeggen hallo
Mensen zeggen vaarwel

Wij zeggen doe
En laten het einde open

Want ogen sluiten
Is zoiets als afsluiten

Mensen zeggen hallo
Mensen zeggen vaarwel

Wij zeggen doe
En dansen tot het einde

Tot we moe zijn
De ogen sluiten

Dromen

Tot open ogen
Er weer mogen zijn.

Het bushokjesmeisje

Het is een zelfingenomen wereld
Van bange meisjes en jongens
Waar plaatjes naar je lachen
Zonder dat je ook maar iets hebt gedaan

Groeit de argwaan
Wat heb ik gedaan
Waardoor jij naar mij lacht?
Waar denk jij aan?

Met mooie plooien in je gezicht
Op de poster bij het bushokje
Met het hoofd naar beneden gericht
Loop ik verward verder.

Plaatjes vullen gaatjes

Misschien begin ik het te begrijpen
De schilderijen, foto's, plaatjes
Ik besef nu dat daar de tijd stilstaat.

Jungle

Hier in de jungle
Hier
Hier in de jungle
Slinger ik aan lianen
Van kamer naar kamer
Hier
Van stoel naar tafel
Van 't aanrecht
Naar de plafonnière
Hier
Hier hangend tussen beton
Is er geen groen
Tussen de spinnenwebben
Van kabels
Hier
Ontdaan van bezit
Alleen boodschappentassen
Laden en lossen
Hier in de jungle
Tussen stalen bomen
En struiken van blik
Ben ik hier
Het wilde dier.

De apenrots

De één gooit scherven
Van een gesneuveld bord
In de papier- en kartoncontainer

De ander komt in zijn volkse wagen
Met harde bas de parkeerplaats opgereden
Een jonge held op rolschaatsen
Skate rondjes om de supermarkt

De buurvrouw met kinderwagen en haar hond
Dushi
Begroeten ons lief als zij ons weer eens zien
In de zon op het balkon
Met achtergrondmuziek
Van het gezin in de steeg
Dat trammelant heeft met hun jonge druktemaker
Welkom bij ons op
De apenrots.

Vissenkom

Welkom welkom
Nieuw mens
Welkom welkom
In de vissenkom

Waar iedereen zingt
Waar iedereen zint
Waar iedereen bindt
Maar iedereen is blind

Welkom welkom
Op deze planeet
In dit universum
Gecreëerd door niemand
Die God heet

Waar melkwegstelsels
Volgen tot het volgende
En het volgende
Leidt naar één

Welkom welkom
Nieuw mens
Welkom welkom
In de vissenkom.

Beter Plan

't Zaadje is geplant
't Eitje bevrucht
De boomhut gebouwd
Nooit geen vlucht met cape

Naar Nooitgedachtland
Nooit meer oorlogje
Tegen de piraten
Nooit meer vliegen

Nooit meer liegen
Veel te vaak oprecht
Altijd luisteren
Naar wat volwassenen hebben gezegd.

De zure appel

Een plek vinden in het nieuwe huis
Tussen de hardwerkenden en 't gespuis
Zij ziet haar dromen in rook opgaan
Als zij weer thee en sigaren verkoopt
Hier heeft zij geen tijd
Geen tijd meer voor of na
Zij is boos
In woestenij
Bang om te hopen, om te dromen
Over haar boerderij
Over haar kinderen in de wei
Zij
Heimwee naar het verleden
Als zij in de winkel, in dit huis
Of op straat staat
Hopeloos lijkt het
Nergens om haar heen
Ziet zij vruchtbare grond
Voor haar dromen en verlangens
Terug naar waar zij vandaan komt
Daar moet zij heen
Daar zal het goed komen
Daar zal het niet blijven bij dromen
Daar zal de hoop ontkiemen
Bloemen zullen bloeien in de wei vol kinderen
En een boerderij
Maar eerst moet zij nog een plek vinden
In dit nieuwe huis, hardwerkend
Tussen het gespuis.

Essendonk 31

In dit huis gelden regels
Boodschappentassen vol
In dit huis wordt geleefd
Tussen man en vrouw

In dit huis hangen ijspegels aan het plafond
Omringd door beton
Al schijnt de zon naar binnen
Het blijft koud

Al houden wij elkaar warm
Hebben wij elkaar lief
Vrijen wij teder
Het blijft hier koud

Mijn lief, vergeef mij als ik zeg
Dit huis is niet mijn thuis
Vergeef mij als ik vergeet
Dit huis.

Achterlaten

Ik sluit de deur achter me
Draai deze op slot
En gooi de sleutel door de brievenbus

Neus omhoog
Haal diep adem
En blaas alles uit

Zet de eerste stap
Verder weg van de maatschappij
Dichter bij vrij zijn

Met een goede muts op
En een tas vol
Genieten van het uitzicht

Nog even achteromkijken
Zwaaien naar wat ik achterlaat
Een maatschappijvrij vooruitzicht.

Mijn nagels zijn weer te lang

Mijn nagels zijn weer te lang
Uitwerpselen nestelen zich
Hier tussen de kier
Terwijl ze net nog zijn geknipt

De mensendagen gaan voorbij
Als een strontveeg
Tussen m'n reet
Nu al, al deze mensenjaren

Hoe lang gaat mijn lijf nog mee
In deze toestand?
Wanneer zullen de eerste gebreken
Zich tonen?

Wanneer zal het stoppen?
Wanneer zal de nagel scheuren?
Voor die tijd wil ik nog zoveel meer
Menselijke jaren ervaren.

Van hard naar zacht

Tand

Nagel

Haar

Stront

Snot

Speeksel

Plas

Een kleine teleurstelling

Ik dacht altijd
Dat ik het in de hand had
De invloed van Moeder Natuur
Als ik echt
Echt wilde
Knipte ik eenendertig keer
Met mijn vingers
En was zo terug
Maar het blijkt dat ik geen God ben
Noch een halve
Maar gewoon een sterveling
Ontveld van mijn werkelijke gestalte
Leef ik nu in een volgroeid lichaam
Waar ik woon met plezier
Maar toch
Als ik wil
Wil ik terug
Naar het begin
Waar het begon.

Natuurlijke selectie

Ben je ziek

Dan heb je pech.

Nieuw is even wennen

In het huis van een ander
Mijn vroegere thuis
Is de nieuwe wet
Zittend plassen op het toilet
Het is even wennen
Want
Slapen bij een ander in ons oude bed
Het is even wennen
Want
Zitten op de bank van een ander
Die vroeger ook de mijne was
Het is even wennen
Want
Het ademt anders dan voorheen
De rook trekt op en het landschap ontvouwt zich
voor mij
Verder kunnen kijken dan de voorgaande jaren
Eindelijk kunnen huilen als een vent
Het is beter voor een mens
Alles wordt je eigen
Want
Alles went.

Geef alles of doe niets

Doe het goed
Of doe het niet
Ren of sta stil
Schrijf of blijf
Analfabeet
Werk of wees lui

Doe het goed
Of doe het niet
Heb lief
Of haat
Het wit
Of het zwart

Doe het goed
Of doe het niet
Blijf hond
Of word mens

Doe het goed
Of doe het niet
Geef alles
Of niets.

Waar zijn we?

Daar staan we dan
Waar weet ik ook niet
Maar het is goed
We zwijgen beiden
Met een goedkeurende stilte
Betasten wij elkaar
Lippen nat
Ogen op de prijs
In de roos
Daar staan we dan
In het paradijs
Eetrijp
Zoet en zacht
't Smaakt goed
Maar we moeten braaf blijven
Nog even netjes zijn
Blijven bewegen
Blijven wrijven
Blijven zweven
Daar sta je dan
In het discolicht te zweten
Met jezelf in mijn armen.

Saus

De vlammenvloed
In hartkamers
Warm en zoet
Zwavellucht, kersenhout

Verlicht van aarde

Lustige adem
Beslaat het raam
Lichamen vouwen
Tot de saus naar boven drijft.

Geilheid beminnen

Angst voor het zwarte onbekende
Rennend naar mijn hart
Is al wat ik kende
Maar nu is het kennen
Overvallen door
Geilheid voor
Het onbekende
't Is niet te temmen
Al zou je wegrennen
Of zwemmen
Het vindt je toch wel
Wat ben ik geil.

De kus die ik je had beloofd

Het is raar, het is fijn
Mijn piemel gaat erin en eruit
In haar warme poesje
Hoe sneller ik op en neer ga
Des te harder haar gekreun
Hoe zwaarder mijn gehijg
Des te meer tintelingen ik krijg
Tot de gedachte van klaarkomen
Mij niet meer ontschiet
Het warme goedje
De zoete slagroom
Spuut ik over haar strakke billen
Terwijl het maanlicht
Het vocht rond haar schaamlippen
Doet glinsteren
Wat een prachtig aanzicht.

Iedere dag iets te vieren

De overwinning smaakt beter
Als het bier koud is
Iedere slok gulziger
Iedere slok dichterbij huis
Naar de extase
Die van de lichte tinteling
Die als een raket naar boven schiet
Om daar zijn sterrenstof van de vreugde te verspreiden
Iedere dag wel weer iets te vieren
Dansen op het balkon met de parasol in de hand
Alles wat ik wil doen
Is rondjes draaien
Tot de zon opkomt.

Zondagmorgen

Zonnestralen kussen
De zachte aarde
Waar de stoeptegels
Nog bedekt zijn
Door de ochtenddauw
Ik ben verliefd
In vrede
Met lichte kater
Begint de dag mooi.

Vragen doorvragen

Wat ben jij aan het doen?
Waar ga jij over dromen?
Welke kleren heb jij aan?
Heb je er een hemd onder?

Waarom zijn bomen groen
Ken jij een liedje
Waarom is de bocht krom
En een kaars recht

Kunnen wij mensen
Oordelen over goed en slecht
Waarom zijn wij geen dieren
Die fluiten als vogels

Waarom ben jij
Soms net als de wind
Die doet scheten en boeren
In de Ardennen

Tussen de bomen
Samen eten
Mandarijnen
Leven van bananen

En lekker slapen
Tot morgen.

Kind

Ik drink, drink en drink
Tot ik me bezin
Tot al mijn zinnen zijn verdronken
En meegenomen door de wind

Was ik een kind
Kleuter noch peuter
Een kind
Dat weet waar hij aan begint

Dat rent, rent en rent
Het schoolplein rond
Dat drinkt, drinkt en drinkt
De limonade leegpompt

Ik lach, lach en lach
Met de gedachte
Als ik kind was
Was ik volwassen.

Alles wordt vergeten

Het woeste leven bedolven
Onder witte schuimkoppen van golven
Jankende wolven

Geruis door de oren
Ogen doorboren
Niemand geboren

Land was stof
Water was ijs
Het leven een zielenreis

Tot aan het verderfelijke
Waar alles wordt vergeten
Is hier het sterfelijke.

Werkdag van een vuilnismen

Spelen in de stad
Hangend aan de wagen
Met de manen in de wind
De zon op mijn gezicht
Straten onze bowlingbaan
Kliko's de kegels
En wij de bal
Het vuilnismenleven
Is een strike.

Eindelijk eens meedraaien

Het is goud
Om de bout te mogen zijn
In de motor die draait
Om een functie te hebben
Waarop wij verder kunnen bouwen
De constructie stevig
Gebouwd met vertrouwen
Door klein en groot
Iedere gek gelijk
Ieder zijn gebrek
Maar we blijven bouwen
Blijven draaien
Heb vertrouwen
Wij kunnen alles maken.

Weg met het bange burgerleventje

Trillend van keuzestress
Liefde was mijn structuur
En bood toekomstperspectief
Dat zojuist is opgeblazen
Mijn leefomgeving is overgenomen
Door verdriet en iedereen die het ziet
Het mag
De klok heeft zijn laatste uur geslagen
De biezen gepakt
Bijna klaar voor een nieuwe start
Want de wereld blijft tenslotte doordraaien
Net als de gedachtes die in mijn kop blijven malen
Wacht, wacht, wacht even!
Luister even
Ik wil even stilstaan
Tijd hebben om te leren
Om stappen te maken
De wereld te overzien
En goed te voelen
Wat zijn juiste keuzes?
Ver wegdenken van primitieve emoties
Weg van de menselijke denkprocessen
Het zit in de bevende bovenbenen
De maag omgedraaid
Hersenen koken, ze maken overuren
Maar de klok heeft zijn laatste uur geslagen
Alles blijft doordraaien

Ik zal stappen moeten maken
Terwijl alles in beweging is
En mijn keuzes goed of fout
Moeten nemen zoals ze zijn.

THUIS!

Na maanden van rondzwerven
Werken, maken, kijken en leren
Heb ik eindelijk van een huis
Een thuis weten te creëren
Ik heb me in de afgelopen jaren
Nooit volledig gegeven
Nu de drugs met veel zweet
Natte T-shirts
Schoon beddengoed
Eindelijk naar de achtergrond
Zijn verdreven
Begin ik te leven!
Niets heeft meer
Alles voelt als vaste grond
Zelfs het zout in de wond
Ik lik het op met m'n tong
Zonder moeite
Haal ik adem
En begin ik aan mijn begin
Geen bezint voor u ergens aan begint
Nee, nee, gewoon doen!
Zet de stappen die moeten worden gezet
Geef niet op bij het minste verzet
Zet je tanden in de stof
Verscheur het als een wilde hond
En laat de ik in je los
Thuis, ja thuis.

Geen titel

Ruig met de kraag omhoog
Door de regen
De zin in werk laat me zweven
Vergeten wat te doen
Voor het schrijverswezen
Plezier heb ik in wat ik doe

Voor velen zit de uitdaging ergens anders in
Maar voor mij is dit goed
Het houdt mijn hoofd koel
Adem rustig, verbrand geen vingers
Aan hete stenen die niet voor mij zijn bedoeld
Spannend is het allemaal niet

's Ochtends de wekker
Douchen
Aankleden
En gaan
Op de fiets door weer en wind
Iedere ochtend dezelfde mensen weer

Eén van die geluksvogels is een kale, oude man
Vaak met een sjekkie in zijn mondhoek
We begroeten elkaar standaard iedere morgen
Zonder ook maar een woord te wisselen
Maar met een brede glimlach
En een handgebaar

Zijn naam weet ik niet
Alleen de naam van het merk scooter waar hij
op rijdt, Aprilia
Daar is dan het moment in de ochtend,
kwart voor zeven
Het hek gaat open
Ik fiets het wagenpark op en zet mijn fiets in
de stalling
Klok in en ga op avontuur, de wereld in

Mag ik stellen: het is goed zo
Alles is fijn
Kan mijzelf onderhouden
Betaal netjes de huur
Het gaat allemaal wel prima
Lang leve de zonneschijn?

